Хрест без Христа: як розпізнати віру, викривлену війною

Віктор БЕДЬ,
єпископ Мукачівський і Карпатський,
доктор богословських наук,
доктор юридичних наук,
професор, академік

Богословське есе про підміну християнства ідеологією "русского міра" та виклики для Церкви під час війни

I. ВСТУП: КОЛИ СВЯЩЕННЕ СТАЄ ОБГРУНТУВАННЯМ ЗЛА

Хрест Христовий — це не знак влади чи ідеології. Це шлях любові, жертовності, духовного очищення й спасіння душі. У цьому — незмінна суть християнської віри, яка веде людину до преображення та вічного життя, а не до загарбання та духовного падіння.

Однак у реаліях російсько-української війни ми бачимо, як святиня стає прикриттям для агресії. Хрест вивішують на танках, ікони носять перед військами, а в церквах Російської Православної Церкви лунають молитви за «перемогу» Російської Федерації над «єретиками» та «західним світом».

Це — викривлення віри, її спустошення. Коли Христос замінюється на імперсько-ординську ідею, а замість заклику до покаяння звучать гасла імперської величі — це вже не християнство, це — ідолопоклонство в релігійному образі.

«Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здирства й кривди!» (Мт. 23:25)

II. ВІРА ЯК ІНСТРУМЕНТ ПОЛІТИЧНОГО НАСИЛЛЯ

Агресор у цій війні — тоталітарна Російська Федерація. Її вторгнення на українську землю — діяння антихристиянське та протилюдяне, що суперечить Заповідям Божим і духу Євангелія.

Але ще більш тривожним є те, що цю агресію відкрито підтримує найвище духовенство Російської Православної Церкви, зокрема патріарх Кирил. Окрім керівництва Російської Православної Церкви на чолі з патріархом Кирилом, російську агресію проти України підтримують і представники офіційного мусульманського

духовенства РФ. Зокрема, муфтії Равіль Гайнутдін і Талгат Таджуддін благословляють війну, повторюючи наративи «священної боротьби» та служачи інструментом кремлівської ідеології під релігійним прикриттям.Замість проповіді миру й любові, ми чуємо від них слова, які благословляють війну, називають її «священною», а тих, хто вбиває і грабує на українській землі, з їхнього блюзнірського “благословення” цинічно називають “місіонерами”.

Це вже не просто помилка — це єресь, що веде до боговідступництва, бо вона:

- спотворює образ Христа;
- підмінює віру московською імперською ідеологією, що веде до повного витіснення Євангелія;
- виправдовує вбивство українців лише за те, що вони українці, як “священний обов’язок”.

«Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?» (1 Івана 4:20)

III. “РУССКИЙ МІР” ЯК ЄРЕСЬ: АНАЛІЗ СУТІ

Ідеологія “русского міра” — це псевдохристиянська концепція, яка претендує на духовну правду, але насправді є відступленням від основ Євангелія.

У центрі цієї ідеї — не Христос, не спасіння, не Церква як Тіло Христове, а:

- імперська політична сила, що служить знаряддям нав’язування державного тоталітаризму;
- міф про “особливу духовність російського народу”, що виправдовує зневагу й насильство щодо інших народів;
- повне підпорядкування Церкви інтересам російської держави та її імперській політиці.

В її логіці немає місця для любові до ближнього, для свободи совісті, для покаяння. Є лише один “русскій православний народ”, один “русскій історичний простір” і “канонічна русская імперія”, — згідно з цією ідеологією, усе інше має бути підкорене, зрусифіковане або знищене. Це — політично-релігійна конструкція, що заперечує універсальність Церкви Христової.

«Мє Царство не із світу цього.» (Івана 18:36)

IV. ІСТИННА ЦЕРКВА — ШЛЯХ ДО ПРЕОБРАЖЕННЯ, А НЕ ДО ПІДКОРЕННЯ

Справжня Церква — це не інструмент держави для реалізації імперських задумів, агресивних війн і антилюдських ідеологій. Вона не створена для служіння тоталітарним режимам, не для виправдання насильства чи "перемог", досягнутих ціною знищення інших народів. Церква — це свята спільнота, простір преображення грішника, шлях до спасіння, школа любові, покаяння та вічного життя. Її місія — не підкорювати, а зцілювати; не возвеличувати імперію, а возвищувати людину до Бога.

Тож не випадково саме в Україні, а не в боговідступницькій Російській Федерації, сьогодні продовжує жити і діяти справжня Церква Христова — не як знаряддя влади, а як вірна Спільнота Віри, Любові та Правди, яка нині виявляє себе через:

– хрест у бліндажі,
– молитва за воїнів-захисників, полонених і нужденних,
– таїнства, звершувані в укриттях,
– жертовна турбота про вбитих, поранених і знедолених.

Це — дорога Христа, а не ритуалізоване "російське імперське православ'я", яке служить не Богу, а престолу минущої безбожної земної влади.

«Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх.» (Івана 15:13)

V. ВИСНОВОК: СПРАВА ЦЕРКВИ — НЕ МОВЧАТИ, А СВІДЧИТИ

Коли віру підмінюють фальшивкою, ритуалізмом і духовним зомбуванням — Церква зобов'язана назвати це на ім'я: як зло, що далеке від Бога, Його Святих Заповідей і правди Євангелія.

Коли у святому імені благословляють людиноубивчі ракети, які нищать мирні міста, руйнують домівки, вбивають невинних людей, калічать дітей і прагнуть поработити інші народи — це не пастирство і не віра, а відкрите осквернення Імені Отця нашого Небесного. Це зневага не лише до християнства, а й до ісламу, юдаїзму й усіх вірувань, що визнають святість людського життя.

За цих обставин — особливо в умовах широкомасштабної російсько-української війни, що є відкритим злочином проти Божої правди, людської гідності, миру, зокрема свободолюбивого українського народу, — мовчання або схвалення агресії, насильства чи самого російського диктатора Володимира Путіна з боку церковних структур чи інших релігійних організацій, які йому служать, — не є нейтралітетом і церковним служінням, а є зрадою Отця нашого Небесного, відступленням від Євангелія, боговідступництвом і духовною співучастю у справах диявола.

На противагу цьому — в Україні жива й правдива Церква Христова, зокрема Православна Церква України, яка не мовчить, а викриває зло, благословляє мир і захист народу, духовно окормлює боголюбивий український народ і героїчне українське воїнство. Саме така Церква сьогодні звершує свою місію в дусі Христової Істини — несе віру, любов, жертовність, молитву, таїнства і правду в окопах, бліндажах, шпиталях, храмах і серцях вірних.

Бо мовчання на сьогодні — це не порятунок, а втеча від Хреста, зрада Христа і співучасть у ділах темряви: в неправді, насильстві та служінні злу.

«А Світло в темряві світить, і темрява не обгорнула його» (Івана 1:5)